

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobkyně

H. B.

zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

**Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**

žalované

se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 3. 2016, č.j. MV-92542-4/SO-2014

takto:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 4. 2014, č.j. OAM-55167-8/DP-2013, jímž bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“), zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobkyně v podané žalobě namítala porušení základních zásad správního soudnictví, konkrétně § 2 odst. 4 a § 6 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaná ve správním řízení nepřijala doklad o jejím ubytování. Postup žalované označila za formalistický dle § 82 odst. 4 správního řádu, neboť v jiných případech později předložené doklady přijala. Dovodila, že řízení nemělo být zastaveno dle § 66 správního řádu, jelikož nebyla nečinná.
3. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č.j. 7 As 142/2011-62, konstatovala možný zásah žalobou napadeného rozhodnutí do jejího rodinného života. V neprodloužení povolení k pobytu spatřovala negativní dopad do jejího rodinného a soukromého života, jelikož na území České republiky má povolen pobyt celá její rodina.
4. V obecné rovině vytkla správním orgánům nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí a rovněž porušení § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, jelikož správní orgány spolehlivě nezjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nezjistily všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch žalobkyně.
5. Žalobkyně navrhla soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
6. V doplnění žaloby ze dne 24. 5. 2016 žalobkyně zopakovala svá žalobní tvrzení. Poukázala na absenci posouzení přiměřenosti rozhodnutí dle § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 24. 5. 2016 trvala na tom, že žalobou napadené rozhodnutí je v souladu s právními předpisy, je řádně odůvodněno a že žalobkyně nebyla zkrácena na svých právech.
8. Vysvětlila, že v dané věci byly splněny podmínky pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu; konkrétně existence podstatné vady žádosti, která bránila pokračování v řízení. S ohledem na zastavení řízení pak nebyly správní orgány oprávněny posuzovat přiměřenost rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Dále žalovaná uvedla, že postupovala v souladu se zásadou koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu.
9. Žalovaná navrhla soudu, aby žalobu zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

10. Na ústním jednání právní zástupce žalobce setrval na svém procesním stanovisku. Zopakoval podstatné žalobní námitky. Zdůraznil, že žalobkyně postupně správním orgánem I. stupně požadované doklady dokládala. Dovodil tak, že ve správním řízení nebyla nečinná, tudíž nebyly splněny důvody pro zastavení řízení.
11. Žalovaný se podáním ze dne 19. 9. 2018 z nařízeného ústního jednání ve věci omluvil a souhlasil s jednáním bez své účasti.

III.

Obsah správního spisu

12. Žalobkyně podala dne 11. 11. 2013 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání.
13. Výzvou ze dne 11. 11. 2013, č.j. OAM-55167-3/DP-2013 správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni k doložení dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území; dokladu o účelu pobytu; a fotografie, a to vše ve lhůtě 90 dní od doručení výzvy. Součástí výzvy bylo poučení, že pokud nebudou vady odstraněny ve stanovené lhůtě, řízení o žádosti bude zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
14. Žalobkyně dne 4. 12. 2013 předložila správnímu orgánu I. stupně rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání ze dne 20. 11. 2013.
15. Usnesením ze dne 30. 4. 2014, č.j. OAM-55167-8/DP-2013 správní orgán I. stupně zastavil dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. V odůvodnění usnesení správní orgán I. stupně uvedl, že žádost žalobkyně trpěla vadami, k jejichž odstranění byla vyzvána ve lhůtě 90 dní. Žalobkyně však vady žádosti ve stanovené lhůtě neodstranila, tudíž nebylo možné pokračovat v řízení a správní orgán I. stupně řízení o žádosti žalobkyně zastavil dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
16. Dne 7. 5. 2014 doručila žalobkyně správnímu orgánu I. stupně originál dokladu o zajištění ubytování ze dne 7. 5. 2014.
17. Proti usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 30. 4. 2014 podala žalobkyně odvolání, které bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně dne 3. 6. 2014. Žalovaná v odvolání tvrdila, že kopii dokladu o ubytování žalovaná odmítla při podání žádosti převzít s tím, že originál je již v žádosti. K odvolání žalobkyně připojila kopii dokladu o zajištění ubytování ze dne 7. 5. 2014.
18. O odvolání žalobkyně rozhodla žalovaná dne 17. 3. 2016 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobkyně zamítla a usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 30. 4. 2014 potvrdila. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná nejprve konstatovala, že žalobkyně spolu s žádostí nepředložila doklad o účelu pobytu; doklad o zajištění ubytování; a fotografii. Přestože byla vyzvána správním orgánem I. stupně k odstranění těchto vad žádosti, veškeré zákonem požadované doklady nepředložila, a neodstranila tak podstatné vady, které bránily správnímu orgánu I. stupně k posouzení žádosti žalobkyně. Přisvědčila tak správnímu orgánu I. stupně, že bylo namístě řízení o žádosti žalobkyně zastavit dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Dále žalovaná uvedla, že doklad o zajištění ubytování, vystavený dne 7. 5. 2014 (tj. až poté, co bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně), potvrzující dobu ubytování od 20. 6. 2013, předložila žalobkyně až v odvolacím řízení. Žalobkyně však neuvedla, z jakého důvodu nemohla daný doklad

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

předložit již v řízení před správním orgánem I. stupně, tudíž žalovaná s ohledem § 82 odst. 4 správního řádu nemohla k dokladu předloženému až v odvolacím řízení přihlédnout. Obranu žalobkyně spočívající v tvrzení, že správní orgán I. stupně odmítl převzít originál sporného dokumentu při podání žádosti, měla za účelovou, jelikož ve spise žádné důkazy o odmítnutí převzetí dokladu nenalezla.

IV. Posouzení žaloby

19. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“)).
20. Žaloba není důvodná.
21. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
22. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
23. Podle § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
24. Podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území.
25. Podle § 35 odst. 2 věta první zákona o pobytu cizinců k žádosti o prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a) až d) a na požádání náležitost podle § 31 odst. 4 písm. b).
26. Podle § 44a odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.
27. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že žalovaná měla v odvolacím řízení přihlédnout k tomu, že žalobkyně doklad o zajištění ubytování v rámci odvolacího řízení předložila. Soud konstatuje, že § 82 odst. 4 správního řádu zakotvuje zásadu koncentrace pro nové skutečnosti a návrhy na provedení nových důkazů, které nemohly být účastníkem řízení uplatněny dříve. Soud v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č.j. 2 As 17/2009-60, dle kterého *„smyslem tohoto ustanovení je nepochybně zefektivnění správního řízení a je bezesporu případné u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízeních o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě; je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu prvního stupně.“* (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2012, č.j. 1 As 114/2012-27, ze dne 12. 3. 2015, č.j. 9 Azs 12/2015-38 nebo ze dne 3. 3. 2016, č.j. 10 Azs 95/2015-36).
28. Doklad o zajištění ubytování, který žalobkyně předložila, byl vyhotoven dne 7. 5. 2014, tedy až poté, co bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 30. 4. 2014. Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Přičemž žalobkyně dle předloženého dokladu měla mít ubytování poskytnuto již od 20. 6. 2013. Soud zdůrazňuje, že správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni ihned po podání žádosti k odstranění vad žádosti, a to výzvou ze dne 11. 11. 2013. Ve výzvě správní orgán I. stupně vypočetl chybějící náležitosti; žalobkyni řádně poučil o následcích neodstranění vad; zároveň jí poskytl k jejich odstranění dostatečně dlouhou lhůtu v délce 90 dní (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2018, č.j. 2 Azs 413/2017-29). Žalobkyně sice v odvolání tvrdila, že kopii dokladu o ubytování správní orgán I. stupně odmítl při podání žádosti převzít s tím, že originál je již v žádosti. Žalovaná s touto obranou žalobkyně nesouhlasila. Soud ve správním spise nenalezl žádné podklady, které by potvrzovaly uvedené tvrzení žalobkyně; a žalobkyně sama žádné důkazy k jeho prokázání nenavrhla a ani nepředložila. Žalobkyně tak neunesla břemeno důkazní a soud tak má uvedené tvrzení žalobkyně za nevěrohodné. Nad to soud konstatuje, že pokud žalobkyně skutečně měla sporný doklad k dispozici, je s podivem, že jej na výzvu správnímu orgánu I. stupně neprodleně nepředala. Žalobkyně až po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně předložila doklad o zajištění ubytování, jenž byl vystavený dne 7. 5. 2014 (tj. rovněž až poté, co bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Přičemž doklad potvrzoval dobu ubytování žalobkyně zpětně od 20. 6. 2013.

29. Tedy soud uzavírá, že žalobkyně doklad o zajištění ubytování ve lhůtě na výzvu správního orgánu I. stupně nepředložila a v řízení před správním orgánem I. stupně, v odvolacím řízení a ostatně ani v řízení před správním soudem, neuvedla, z jakého důvodu nemohla daný doklad, který je dle § 31 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 35 odst. 2 a § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců nezbytnou součástí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, resp. žádosti o jeho prodloužení, předložit dříve. Žalovaná tedy správně shledala, že uvedený doklad nepředstavuje novou skutečnost ve smyslu § 82 odst. 4 věta první správního řádu, a proto k ní v rámci odvolacího řízení ani nepřihlédla. Zároveň soud v tomto postupu žalované nespatřuje přepjatý formalismus a neshledává v něm ani porušení základních zásad činnosti správních orgánů. Žalovaná současně dostala své povinnosti stanovené v § 89 odst. 2 správního řádu, tedy přezkoumala zákonnost rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo v plném rozsahu, a rovněž jeho správnost v rozsahu odvolacích námitek žalobkyně.
30. Pro úplnost soud dodává, že tvrzení žalobkyně, že žalovaná v jiných případech přihlédla v odvolacím řízení k dokladům přiloženým k odvolání, zůstává toliko v obecné rovině a žalobkyně ani nepředložila jakékoli listiny, prostřednictvím kterých by svá tvrzení osvědčovala. Námitka žalobkyně tedy neobstojí.
31. Dále soud k námitce žalobkyně, že nebylo možné řízení o její žádosti zastavit, opakuje, že žalobkyně byla povinna přiložit k žádosti zákonem stanovené náležitosti, včetně dokladu o zajištění ubytování dle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Je pravdou, že žalobkyně doložila doklad o účelu pobytu, čímž částečně odstranila vady, k jejichž odstranění byla vyzvána výzvou ze dne 11. 11. 2013, a nebyla tedy zcela nečinná. Žalobkyně však v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně nepředložila žádný doklad o zajištění ubytování. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nedoložila zákonem stanovenou náležitost, jednalo se bezesporu o podstatnou vadu žádosti, která bránila pokračování v řízení. Správní orgán I. stupně tak postupoval zcela správně dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, když řízení o žádosti žalobkyně zastavil. Soud podotýká, že bez doložení výše uvedené náležitosti žádosti nebylo možné žádost obsahově posoudit, a věc tak meritorně rozhodnout (srov. bod [24] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

29. 8. 2016, č.j. 7 Azs 99/2016-36). Zároveň soud zdůrazňuje, že žalobkyně měla dostatečný prostor k předložení dokladu o zajištění ubytování a byla řádně poučena o následcích neodstranění vad žádosti. K odkazům žalobkyně na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 A 94/2013 a 57 A 95/2013 soud podotýká, že se daná rozhodnutí týkala věci skutkově i právně odlišné, když krajský soud posuzoval, zda byla předloženými listinami doložena výše úhrnného měsíčního příjmu a jaký je smysl dokládání tohoto příjmu, a proto nebylo možné tato rozhodnutí v nyní projednávané věci aplikovat.

32. Žalobkyně v žalobě toliko v obecné rovině nesouhlasila s absencí úvah správních orgánů o posuzování dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života, tedy úvah o přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud zdůrazňuje, že správní orgány nejsou povinny v každém rozhodnutí týkajícím se pobytového statutu cizince tuto přiměřenost zkoumat. Soud odkazuje především na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30, která zní: *„Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“* Rovněž tak Nejvyšší správní soud v bodě [23] rozhodnutí konstatoval, že *„Nelze souhlasit se závěrem, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců by se měla přiměřenost dopadů posuzovat u každého rozhodnutí dle tohoto zákona. Nelogičnost požadavku na posuzování přiměřenosti u každého takového rozhodnutí je nejvíce patrná zejména u těch rozhodnutí, která jsou vydávána na žádost samotného cizince, např. zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců či zrušení povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 87l odst. 2 daného zákona.“* V bodě [24] rozhodnutí Nejvyšší správní soud v obecné rovině konstatoval, že povinnost správních orgánů řádně zkoumat přiměřenost dopadu jejich rozhodnutí na rodinný a soukromý život účastníka vyplývá z příslušných zákonných ustanovení vztahující se na dané rozhodnutí *„Typicky půjde o příkaz zákonodárce vtělený do těch ustanovení zákona o pobytu cizinců, která výslovně přikazují u jednotlivých typů rozhodnutí přiměřenost prověřit (např. dle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců in fine je možno rozhodnutí vydat „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“).“* A zároveň v bodě [28] rozhodnutí Nejvyšší správní soud vypočetl dva konkrétní případy, u nichž se přiměřenost rozhodnutí posuzuje *„U rozhodnutí o vyhoštění to bylo stanoveno v § 119a odst. 2 a v § 120 odst. 3 (nyní jde o § 120 odst. 4). Čl. 6 odst. 1 směrnice 2003/109/ES se zabývá zamítnutím přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Tomu v českém právním řádu odpovídá rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu z důvodu, že je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek [§ 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců; resp. písm. e) do 31. 10. 2010], nebo z důvodu, že cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie [§ 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců; resp. písm. f) do 31. 10. 2010]. Zmíněná rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu je možno vydat jen „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“, jak vyplývá z § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (bylo tomu tak i ke dni 31. 12. 2010).“* (srov. obdobně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č.j. 10 Azs 206/2016-48, ze dne 23. 3. 2017, č.j. 10 Azs 249/2016-47 nebo ze dne 10. 5. 2017, č.j. 7 Azs 86/2017-33).

33. Dále soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017 č.j. 10 Azs 206/2016- 48, v jehož v části III. D., bodě [41] je uvedeno následující: „*Judikatura specifikovala, že přiměřenost dopadů nemůže být řešena v případech, kdy bylo řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu zastaveno a o žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2016, čj. 1 Azs 108/2016-41, bod 22). V obdobné kauze, jako je nyní posuzovaná věc, zdejší soud dovodil, že „to byl totiž sám žalobce, kdo svým nekonáním správnímu orgánu I. stupně nedal jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno“ (rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015-24, bod 35). Správní orgány ani krajský soud se nemohly zabývat věcnou stránkou žádosti (srov. bod [23]). Proto nepochybily, pokud se nezabývaly ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky.“.*
34. Soud s ohledem na výše uvedenou judikaturu konstatuje, že v dané věci žalobkyně v určené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení. Nastane-li jakákoli skutečnost předvídaná v § 66 odst. 1 správního řádu, správní orgány jsou povinny o zastavení řízení bez dalšího rozhodnout. Úvaha správních orgánů o přiměřenosti zásahu usnesení o zastavení řízení do rodinného a soukromého života žalobkyně tak nebyla na místě, jelikož správní orgány nemohly rozhodnout jinak, než řízení usnesením zastavit. Naopak provedení úvahy správních orgánů o přiměřenosti rozhodnutí v dané věci by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie řízení. Tedy v případě rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, není příslušnými zákonnými ustanoveními stanovena správním orgánům povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života účastníka. Soud tak posoudil námitku žalobkyně týkající se absence posouzení zásahu rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života správními orgány jako nedůvodnou. S ohledem na uvedené závěry neshledal žalobou napadené rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelným a rovněž za nedůvodnou považuje námitku žalobkyně, že žalovaná opomněla námitku zásahu do soukromého a rodinného života vypořádat, když soud ze správního spisu ověřil, že žalobkyně v podaném odvolání ze dne 3. 6. 2014 ničeho o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí neuvedla.
35. Soud dodává, že žalobní námitky, dle kterých měla žalovaná porušit základní zásady své činnosti a nezjistila skutkový stav věci v souladu s § 3 správního řádu, byly žalobkyní uplatněny toliko v obecné rovině, nikterak je blíže nespecifikovala a nevyplývá z nich jaká konkrétní porušení v napadeném rozhodnutí či v řízení jemu předcházejícím spatřuje. Soud proto rovněž pouze v obecné rovině nad rámec shora uvedeného konstatuje, že v dané věci neshledal porušení základních zásad zakotvených v Části první, Hlavy II správního řádu a považuje skutkový stav zjištěný správními orgány za dostatečný a splňující požadavky dané § 3 správního řádu. Současně soud dodává, že správní orgány svým postupem neporušily § 50 odst. 2 správního řádu, jelikož nebyly v daném řízení povinny za žalobkyni obstarávat listiny a zjišťovat jiné skutečnosti, neboť náležitosti žádosti o dlouhodobý pobyt uvedené v § 31 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, byla k žádosti povinná předložit právě žalobkyně.

V.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správních řízeních neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
37. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. září 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.